

ятаганъ и халоса съ гърбътъ на ножа си тъй силно Турчина по главата, че тоя се повали, като закланъ.

— Бре кяфиръ кауръ! — ревна тукъ спънатия и останалъ назадъ Турчинъ: — давранма, я ти идамъ, Кючюкъ Сюлейманъ!

И въ единъ мигъ блѣсна срѣдъ мрака искра: удариха се тежкитѣ ножове на двамина мъже, що личеше, бѣха научени да играятъ съ ятаганитѣ си така, както Едирненскитѣ кьочечки съ своите зилове... Втори ударъ послѣдва и пакъ блѣснаха, като запалени, стоманенитѣ ножове. Кючюкъ Сюлейманъ сега зѣрна, че врагътъ му бѣше единъ не високъ съ тънки мустачки младъ Българинъ, съ накривено калпаче надъ сбрани като черни гайтани вѣжди, подъ които свѣткаха двѣ очи, като два живи въглена.

— Бре сербезъ кауръ! — изрѣмжа прѣзъ зъби Кючюкъ Сюлейманъ, като се пооттегли пакъ; — ма-шала, юнакъ си билъ, дрѣжъ се да те видамъ! — и като фурия се хвърли пакъ надъ неизвѣстното Българче.

Хвърли се Кючюкъ Сюлейманъ, на и самъ не усѣти, какъ му отскочи отъ удара жилавия кауринъ: нѣщо страшно стана за страшния турски бабаитинъ, — ножътъ висна отъ ржката му, тежчина нѣкаква му отмали дѣсницата, той грабна своя ножъ съ лѣва ржка, но тукъ оглушително звѣнна... прѣчупени половини ножове се повалиха по камѣнитѣ на калдарѣма... И зритель нѣкой тукъ би чулъ тогава българско яростно израмжаване и българска горда рѣчь:

— Куче невѣрно, дрѣжъ сега да се помѣримъ!

И притиснаха се двѣ желѣзни гърди, закършиха се и се зачупиха коститѣ на двама страшни мъже.

— Де бре бабаитино! — шипѣше прѣзъ зъби лютия младъ Българинъ; — сакамъ па те видя: я съмъ ти ортакотъ Спиро Качърмаджия! Ха, държи се сега!

— Видамъ те, кяфиръ кауръ! — задави се Кючюкъ Сюлейманъ; — ж-ж-ж, видамъ те, що си църнъ, као църнъ дяволъ... ама... чеаакай: ще ти я изпиямъ кърѣщцата! — рѣмжеше страшния Турчинъ, но